

DROEVE LIEFDE

DOOR

ANNIE SALOMONS.

I.

De kroon des levens lag bereid voor onze hoofden, —
Wij echter namen niet.
Schoon we in ons heil als in een evangelie geloofden,
Aanváárdden wij 't verdriet.

'k Liet u den vrede van uw huis en daagsche zorgen,
En 'k heb den fellen strijd,
Het stomp verzet van mijn weerbarstig hart verborgen,
Mijn pijn alleen beschreid.

Nooit mocht ik zijn een needrig draagster van het leven,
Ik, hongrend vóór de poort,
En doelloos heb 'k mijn beste krachten weggegeven.
Maar déze troost is mijn ontluisterd hart gebleven:
'k Heb andrer leven rust en rijken vrede niet verstoord.